

Arrest

nr. 152 308 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. D'HULSTER, die loco advocaat F. D'HULSTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 april 2011 een asielaanvraag in bij de Italiaanse autoriteiten.

1.2. Op 21 april 2011 dient verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 8 juni 2011 nemen de Belgische autoriteiten een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), nadat een overnameverzoek werd gericht aan de Italiaanse autoriteiten, die verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.4. Op 22 juni 2011 wordt verzoekende partij gerepatrieerd naar Italië. Zij beschikt op dat moment over een Italiaanse verblijfstitel, geldig van 16 januari 2012 tot en met 15 januari 2015.

1.5. Op 12 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend.

1.6. Op 31 maart 2013 wordt verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan twee jaar met uitstel, wegens inbreuken op de vreemdelingenwet en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Op 19 november 2013 wordt de verzoekende partij vrijgesteld uit de gevangenis.

1.7. Op 20 november 2013 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van een beslissing van de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 16 januari 2015 wordt de verzoekende partij opnieuw een Italiaanse verblijfstitel van beperkte duur afgeleverd, geldig tot 15 januari 2020.

1.9. Op 13 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.10. Op 13 mei 2015 wordt het inreisverbod, dat op 12 november 2012 aan verzoekende partij werd betekend, ingetrokken door de gemachtigde.

1.11. Op 13 mei neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

naam: I. S. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Irak

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/06/2011, 12/11/2012 en 20/11/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd op 22/06/2011 gerepatrieerd naar Italië.

Betrokkene werd op 21/03/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 4 jaar gevangenis waarvan 2 jaar met uitstel wegens inbreuken inzake de vreemdelingenwetgeving en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft op 20/11/2013, na zijn vrijlating uit de gevangenis van Oudenaarde, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13: geldig 7 dagen).

acht jaar

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

[x] De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/06/2011, 12/11/2012 en 20/11/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd op 21/03/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 4 jaar gevangenis waarvan 2 jaar met uitstel wegens inbreuken inzake de vreemdelingenwetgeving en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft op 20/11/2013, na zijn vrijlating uit de gevangenis van Oudenaarde, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13: geldig 7 dagen). In het administratief verslag van de PZ Mira van 13/05/2015 verklaart betrokkene dat hij een relatie zou hebben in België met de Belgische onderdane R. D. (...) en verklaart ook dat ze samenwonen en wensen te huwen. Na contact met gemeente Avelgem blijkt er geen huwelijk, noch een wettelijke samenwoning te zijn geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot een wettelijke samenwoning of huwelijk geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer X dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en zijn openbare orde, is een inreisverbod van acht jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan acht jaar."

1.12. Op 22 mei 2015 wordt verzoekende partij gerepatrieerd naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. Omwille van hun onderlinge verwevenheid, worden deze middelen samen besproken.

3.2. De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker wenst een leven uit te bouwen met zijn partner R. D. (...), te huwen, te werken enz. Door de verwijderingsbelissing is verzoeker genoodzaakt geweest hals over kop afscheid te nemen van zijn partner. Een inreisverbod van acht jaar zou de doodsteek betekenen voor de relatie van verzoeker.

Het valt niet te betwisten dat de afstand België - Italië onoverbrugbaar is.

Verweerster meent dat "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Verweerster spreekt niet over de impact van een inreisverbod van acht jaar op het recht op een gezins- en privéleven. Een dergelijke termijn is, net zoals de afstand België - Italië, onoverbrugbaar.

Verweerster meent dat verzoeker na de verwijdering van het grondgebied een machtiging kan aanvragen,

waardoor dit niet in disproportionaliteit staat. Een inreisverbod van acht jaar betekent echter dat verzoeker eerst acht jaar (of twee derde daarvan) dient te wachten vooraleer hij die machtiging kan aanvragen.

Een koppel acht jaar uit elkaar trekken, is wel degelijk disproportioneel t.a.v. dit grondrecht uit art. 8 EVRM."

(...)

Art. 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 ... De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Art. 74/12 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

In casu is er helemaal geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker.

Verzoeker heeft immers nooit de intentie gehad in de illegaliteit te belanden en wenst zijn situatie te regulariseren.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hij onder het eerste middel heeft uiteengezet.

Een inreisverbod van acht jaar betekent de doodsteek voor de relatie van verzoeker.

Verweerster is van oordeel dat er een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Nochtans is verzoeker van plan zich reglementair volledig in orde te stellen.

Er is in casu geen enkel risico. De fouten die verzoeker maakte in het verleden, waren op de leeftijd van 20 - 21 jaar. Verzoeker was nog betrekkelijk jong en is intussen tot de jaren des verstand gekomen. Verzoeker heeft spijt van de inbreuken die hij gemaakt heeft op de vreemdelingenwetgeving en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Deze zijn te situeren in een periode waarin verzoeker het zelf heel moeilijk had om te overleven. Verzoeker had honger waardoor de verleiding groot werd om op die manier een beter leven te leiden. Verzoeker heeft zijn straf gekregen voor deze inbreuken, heeft deze uitgezeten en heeft zich nadien herpakt. Verzoeker wenst het rechte pad te bewandelen. Verzoeker wenst een leven uit te bouwen met zijn partner, te werken enz.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker vraagt dan ook rekening te houden met zijn situatie.

(...)

Het inreisverbod staat volledig in disproportie met de concrete omstandigheden.

Verzoeker wenst zich helemaal te regulariseren en zijn leven uit te bouwen met zijn Belgische partner.

(...)

Verweerster heeft haar beslissing absoluut niet voldoende gemotiveerd. De impact van het inreisverbod van acht jaar op de persoonlijke situatie en het recht op een gezins- en privéleven van verzoeker wordt niet uiteengezet. Enkel de impact van een verwijderingsmaatregel op de het recht op een gezins- en privéleven van

verzoeker wordt aangehaald."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...]

§3 [...]”

3.4. Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde in strijd met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij stelt dat zij nooit de intentie heeft gehad om in de illegaliteit te belanden en dat zij haar situatie wenst te regulariseren. Verzoekende partij licht verder toe dat zij spijt heeft van de door haar begane inbreuken, dat zij deze inbreuken heeft begaan toen zij nog jong was en zij zich in een heel moeilijke situatie bevond, dat zij haar straf heeft uitgezeten en dat zij zich herpakt heeft. Zij vormt derhalve geen ernstige bedreiging (meer) voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij in België een leven wenst uit te bouwen met haar partner en dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar “*de doodsteek*” zou betekenen voor haar relatie.

Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat het inreisverbod volledig in disproportie staat met deze concrete omstandigheden.

3.6. Het bestreden inreisverbod wordt, onder de verwijzing naar artikel 74/11, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, opgelegd, daar vroegere verwijderingsbeslissingen niet werden uitgevoerd. In casu wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsbeslissingen die haar op 8 juni 2011, 12 november 2012 en 22 juni 2013 werden betekend.

Uit artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod kan worden opgelegd van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (of de nationale veiligheid). Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod steeds rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het bestreden inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van acht jaar. Voor het bepalen van deze termijn van acht jaar, verwijst de gemachtigde ten eerste naar het gegeven dat verzoekende partij op 8 juni 2011, 12 november 2012 en 22 november 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan deze beslissingen. Ten tweede wordt verwezen naar de veroordeling op 21 maart 2013 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar met uitstel wegens inbreuken inzake de vreemdelingenwetgeving en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. De gemachtigde oordeelt dat uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de bestreden beslissing wordt verder op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de relatie van verzoekende partij met haar Belgische partner geen omstandigheid uitmaakt die kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan acht jaar.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de volgens hem relevante gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier. Het betoog van verzoekende partij doet op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde vaststellingen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde concrete elementen die van invloed konden zijn op de beslissing tot oplegging van een inreisverbod, of op de duur van dit inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Aldus kan niet worden vastgesteld dat geen voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd doorgevoerd.

Het betoog dat verzoekende partij niet de intentie had om in de illegaliteit te belanden en dat zij nu haar situatie wenst te regulariseren en in België een leven wenst op te bouwen met haar partner, strookt niet met de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen gevolg heeft gegeven aan drie opeenvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten, noch aan de vaststelling dat verzoekende partij geen huwelijk, noch een wettelijke samenwoning heeft aangegeven/laten registreren bij de bevoegde gemeente, zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De argumentatie waarmee zij tracht aan te tonen dat zij geen ernstige bedreiging (meer) vormt voor de openbare orde, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de aard, de ernst, de recentheid in de tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De Raad wenst er in dit verband op te wijzen dat uit het vonnis van 21 maart 2013 van de correctionele rechtbank van Gent, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij zich op georganiseerde wijze schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel en dat bij deze activiteiten het maximaal economisch profijt centraal stond, waarbij verzoekende partij geld verdiende op de rug van mensen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden omwille van hun preciaire administratieve status en zij zich niet bekommerde over de omstandigheden waarin deze mensen werden getransporteerd of waarin zij terechtkwamen. Dat zij toen nog jong was en zich in een moeilijke situatie bevond en dat zij spijt heeft van deze feiten en zich na het uitzitten van haar straf wenst te herpakken, doet geen afbreuk aan de strafrechtelijke veroordeling van 21 maart 2013 en de bewezen geachte feiten uit 2013, gepleegd op een leeftijd dat verzoekende partij ruimschoots meerderjarig was en op een tijdstip dat zij bovendien in het bezit was van een Italiaanse verblijfstitel. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op basis van deze veroordeling en het feit dat verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft geoordeeld dat *“Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en zijn openbare orde, [...] een inreisverbod van acht jaar proportioneel [is] in het belang van de immigratiecontrole”*. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat de Raad enkel bevoegd is om na te gaan of de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. In zoverre verzoekende partij een andere beoordeling vraagt van de feiten die voorliggen, wijst de Raad erop dat hij hiertoe niet bevoegd is.

Wat betreft de opmerking dat het opgelegde inreisverbod van acht jaar disproportioneel is omdat dit zou leiden tot een relatiebreuk, kan worden verwezen naar de uiteenzetting omtrent de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande kan wordt vastgesteld dat een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.7. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij een leven wenst op te bouwen in België met haar partner, mevrouw R. D. met wie zij wenst te huwen. Een inreisverbod voor de duur van acht jaar zou echter de doodsteek betekenen voor haar relatie. Volgens verzoekende partij valt het immers niet te betwisten dat de afstand België-Italië onoverbrugbaar is.

Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing dat de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezins- en privéleven, aangezien deze terugkeer geen breuk betekent van de familiale relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, merkt verzoekende partij op dat de gemachtigde echter niet motiveert omtrent de impact van het inreisverbod voor de duur van acht jaar op haar recht op een privé- en gezinsleven. Een dergelijke termijn is onoverbrugbaar. Zij dient immers acht jaar (of twee derde daarvan) te wachten vooraleer zij die machtiging kan aanvragen. De scheiding van haar partner voor de duur van acht jaar is wel degelijk disproportioneel in het licht van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op een gezinsleven.

3.8. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat, hoewel artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Het EHRM heeft er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmud v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair-balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70) Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat zij wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien zij geen gevolg heeft gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten en zij op 24 maart 2013 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf waarvan twee jaar met uitstel wegens inbreuken inzake de vreemdelingenwetgeving en het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat

zij wordt geacht actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekende partij met haar Belgische partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen elementen worden aangehaald die kunnen worden beschouwd als onoverkomelijke hinderpalen voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België een leven wenst op te bouwen met haar partner, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Verzoekende partij voert tevens aan dat de afstand België-Italië onoverbrugbaar is en dat deze scheiding de doodsteek zou betekenen voor haar relatie. Verzoekende partij toont middels deze loutere bewering echter niet op precieze en concrete wijze aan waarom de afstand tussen België en Italië een onoverkomelijke hinderpaal zou vormen voor het uitbouwen van hun gezinsleven elders, zoals in Italië, waar, zo blijkt uit het administratief dossier, verzoekende partij een verblijfstitel heeft. Het louter poneren dat deze afstand “de doodsteek” zou betekenen voor haar relatie, volstaat niet om aan te tonen dat de band met haar familie, in casu haar partner met wie zij zou willen huwen, werkelijk zal worden verbroken, in de zin dat er sprake is van een schending van haar recht op een gezinsleven.

Door aan te klagen dat haar een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, toont verzoekende partij evenmin aan dat er in casu sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven in Italië, het land waar zij thans op legale wijze verblijft, of elders verder te zetten. Verzoekende partij betoogt dat de impact van deze termijn op haar recht op privé- en gezinsleven niet wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing in de eerste plaats uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat het inreisverbod voor de duur van acht jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole, waarbij wordt verwezen naar haar veroordeling tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens mensensmokkel en op de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven. Naast deze vaststelling motiveert de gemachtigde met betrekking tot artikel 8 EVRM uitdrukkelijk dat een intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat een terugkeer (naar het land van herkomst) om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met het recht op een privé- en gezinsleven aangezien deze verplichting om terug te keren een eventuele tijdelijke verwijdering inhoudt en geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog aangestipt dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan acht jaar. Er blijkt derhalve wel degelijk dat de gemachtigde een proportionaliteitsafweging heeft gemaakt met betrekking tot de duur van het opgelegde inreisverbod in het licht van het door artikel 8 EVRM beschermde privé- en gezinsleven. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat deze duur “onoverbrugbaar” is, doch dit volstaat niet teneinde aan te tonen dat er werkelijk onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die het verderzetten van het privé- en gezinsleven met haar partner in een ander land, zoals Italië, verhinderen.

Er dient nog te worden benadrukt dat het opgelegde inreisverbod niet verhindert dat de verzoekende partij, nadat de duur ervan is verstreken, bij de bevoegde diplomatieke post een visum aanvraagt met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Daarenboven merkt de Raad nog op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij lijkt voor te houden, het haar eveneens vrijstaat om reeds voor de afloop van het inreisverbod bij de voormelde Belgische diplomatieke post een visumaanvraag met het oog op het afsluiten van een huwelijk in te dienen die vergezeld is van een vraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet, waarvan zij overigens zelf melding maakt in haar verzoekschrift.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekende partij dit niet aan (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3

oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het bestreden inreisverbod in deze stand van zaken een wanverhouding veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Daarbij wenst de Raad nog te benadrukken dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat haar een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat zij wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij de gemachtigde nog uitdrukkelijk stelt dat, gelet op de aard, de ernst, de recentheid in de tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM, in het licht van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

3.9. De Raad wijst er tenslotte op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanhaalt van artikel 12, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel op concrete wijze aan te geven op welke manier dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

3.10. Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES